

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, č. j. 4 Az 8/2019 – 79,

t a k t o :

Návrh žalobce na vydání předběžného opatření, jímž by soud žalovanému uložil povinnost vydat žalobci průkaz o povolení k pobytu, **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a udělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení tohoto rozsudku.

[2] Nejvyšší správní soud obdržel v uvedené věci žádost žalobce o vydání předběžného opatření, kterým by stěžovateli uložil povinnost vydat žalobci průkaz o povolení k pobytu ve smyslu § 59 zákona o azylu. Svoji žádost odůvodnil postupem stěžovatele, který mu s odkazem na odkladný účinek podané kasační stížnosti odmítá vydat průkaz o povolení k pobytu, na který má však po udělení doplňkové ochrany právní nárok. Tento obstrukční postup stěžovatele představuje pro žalobce hrozbu vážné újmy, neboť bez průkazu o povolení k pobytu nemá žalobce žádnou reálnou možnost, aby si práci či jinou výdělečnou

činností obstaral finanční prostředky pro své životní potřeby, což ve svém důsledku může vést až ke ztrátě bydlení.

[3] Stěžovatel ve svém vyjádření k návrhu žalobce uvedl, že podle § 99 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) platí, že povolení k zaměstnání nelze vydat cizinci, který v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to po dobu 6 měsíců ode dne podání této žádosti. V žalobcově případě však tato lhůta již uplynula. Stěžovatel se proto domnívá, že tvrzené riziko hrozby vážné újmy postrádá oporu v reálných souvislostech.

[4] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. „[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“

[5] Z citovaného ustanovení vyplývá, že účelem předběžného opatření je prozatímní úprava poměrů účastníků, pokud v důsledku postupu účastníka řízení hrozí druhému účastníkovi vážná újma.

[6] Výkladem pojmu „vážná újma“ se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, č. 910/2006 Sb. NSS. Uvedl v něm, že „[v]ážnou újmu je v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka-soukromé osoby uložena povinnost správnímu orgánu, nutno rozumět zejména takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených [...]. V praxi půjde zejména o snahy správního orgánu proti vůli účastníka-soukromé osoby získat o účastníkovi informace, jež má k dispozici jen on, odejmout mu věci, které oprávněně drží či má v oprávněné detenci, či zabránit mu ve výkonu jeho práv nebo jej v něm citelně omezit (např. v právu užívat vlastněnou či pronajatou věc, v právu podnikat či provozovat jinou hospodářskou činnost).“ Podle Ústavního soudu nastává potřeba prozatímní úpravy poměrů účastníků „v těch případech, kde by nenařízením předběžného opatření vznikl prostor pro faktická jednání či právní úkony, jež by vytvořily nezvratný stav“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. III. ÚS 2974/14).

[7] Vážnou újmu žalobce dovozuje z finanční tísně, která mu hrozí v důsledku postupu stěžovatele, neboť bez průkazu povolení k pobytu nemůže na území České republiky legálně pracovat a vydělávat si tak vlastní práci finanční prostředky na úhradu svých životních nákladů.

pokračování

[8] Tuto obavu však Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť žalobce, jak sám uvedl a jak vyplývá i z napadeného rozhodnutí, požádal o udělení mezinárodní ochrany již před 11 lety a může proto požádat o povolení k zaměstnání, neboť se na něj nevztahuje omezení uvedené v § 99 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Není tedy pravdou, že by bez vydání průkazu o povolení k pobytu nemohl pro svoji obživu a bydlení získávat finanční prostředky vlastní prací.

[9] I kdyby však žalobci hrozilo, že se bez průkazu o povolení k pobytu ocitne ve finanční tísní, nemohl by Nejvyšší správní soud jeho návrhu vyhovět. Ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. totiž umožňuje předběžným opatřením uložit pouze povinnost něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Předběžným opatřením proto nelze žalobci udělit oprávnění, tj. povolení k pobytu, a proto ani nelze stěžovateli uložit povinnost, aby žalobci vydal průkaz, který toto povolení osvědčuje.

[10] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalobce nedoložil existenci hrozby vážné újmy, jež by souvisela s předmětem řízení, a proto návrh na vydání předběžného opatření zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu